

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 7

8. 4. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Velikonoční třídení. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: Služebník Boží Andrzej Cikoto	05
	Mlčení skončilo. Kardinál Duka není generál bez vojska	10
	Jak předat víru svým dětem	11

TRADICE OTCŮ

Ze starobylé velikonoční homilie

Když Pavel uvažuje o štěstí znovunabyté spásy, volá: *Skrze Adama vstoupila do tohoto světa smrt, skrze Krista byla světu vrácena spása. A dále: Na prvním místě je Kristus, původce vzkříšení a života, pak ti, kteří jsou Kristovi, to jest ti, kdo žijí v jeho čistotě a jsou si jisti nadějí jeho vzkříšení, že s ním budou mít v nebesích podíl zaslíbené slávy.*

Spasitelovo umučení znamená spásu pro život člověka. Proto také chtěl za nás zemřít, abychom v něho věřili a žili navěky. Chtěl být na čas, čím jsme my, abychom dosáhli jeho věčnosti, kterou nám slíbil, a žili navždy s ním. (...)

Proto ti, kdo se zrozením v koupeli života narodili svaté Církvi, znovuzrození jako čisté děti, v nevinnosti duše hlasitě já-sají. Proto čistí otcové a cudné matky plodí skrze víru nesčetné mladé pokolení.

Proto září pod stromem víry z hlubin čistého pramene jas svíce. Proto jsou pokřtění posvěcováni nebeskou milostí a žijí se slavným tajemstvím duchovního hosta.

Proto jediný lid, který chová svatá Církev ve svém lůně, v bratrském společenství vzývá jediného Boha v Trojici a zpívá s prorokem žalm velikonočního svátku: *Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho.*

Jaký že je to den? Ten, který nám dal počátek života, pramen a původce světla, ano, samého Pána Ježíše Krista, neboť ten o sobě řekl: *Já jsem den a kdo chodí ve dne, neklopýtá.* Kdo ve všem následuje Krista, dojde v jeho stopách až k trůnu věčného světla. Vždyť také ještě za svého pozemského života za nás prosil Otce: *Otče, chci, aby tam, kde jsem já, se mnou byli také ti, kteří ve mne uvěřili; aby tak jako ty ve mně a já v tobě, byli i oni v nás.*

Foto: © Dominik Novák / Člověk a víra

Mladí ve službě evangeliumu

V letošním roce čteme v liturgii převážně evangelium svatého Marka. Když jsem si pročetl liturgické texty, zaujalo mě v Markových úryvcích několik věcí. Především samo slovo evangelium – radostná zvěst. Dále krátké a jasné poukázání na Krista jako Božího Syna a také zmínky o mladých lidech, přesněji o mladých mužích. A právě tito mladí muži jsou ti, kteří spolupracují na hlásání Ježíšovy radostné zvěsti – evangelia.

Krátké Markovo evangelium začíná slovy: *Začátek evangelia o Ježíši Kristu Synu Božím.* V závěru evangelia se toto základní poselství opakuje, když po Ježíšově smrti na kříži setník říká: *„Ten člověk byl opravu syn Boží!“* Tedy základní poselství, že Ježíš je Boží Syn, hlásají mladí muži. Na počátku je to sám autor evangelia Marek, který byl velmi mladý, když se setkal s Ježíšem a byl také mladší než ostatní apoštolové a evangelisté.

Přesto sepsal krátké, výstižné a čtivé vyprávění o životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše.

Nepodceňujme tedy mladé lidi ve službě Kristovu evangeliumu. Právě evangelista Marek může být jejich patronem a vzorem. Jsou různé možnosti, jak se mladý člověk může rozhodnout. Je to rozhodnutí pro věc stvořenou a pozemské místo pro Boha, jak o tom slyšíme v příběhu o bohatém mladíkovi v 10. kapitole Markova evangelia. Pak je to odvažné rozhodnutí jít za Kristem a vydávat o něm svědectví. Za Kristem jde sám Marek, když sám o sobě píše v popisu zatčení Ježíše jako o mladíkovi, který jde za Ježíšem, oděn jen do lněného plátna, když je chycen, pak nechává lidem, kteří přišli Ježíše zatknout v ruku lněného plátna, a utíká nahý (Mk 14,51–53). Je to jen krátká zmínka, jak je to v Markově evan-

Dokončení na str. 2

Foto: <http://saltandlighttv.org>

Velikonoční vigilie v bazilice svatého Petra

Římský biskup slavil v bazilice sv. Petra velikonoční vigiliu Zmrtvýchvstání Páně, během níž udělil svátosti křestanské iniciace (křest, biřmování a eucharistie) čtyřem katechumenům a čtyřem katechumenkám (čtyři z Itálie a po jednom z Albánie, Nigérie, USA a Peru), nejstaršímu bylo 52 let a nejmladší 28 let. Při liturgii přísluhovali seminaristé Papežské české koleje Nepomucenum. Ve své homilii papež František mimo jiné řekl: „Včera jsme spolu se ženami nazírali ,toho, kterého probodlí‘ (Jan 19,37; srov. Zach 12,10), a dnes jsme spolu s nimi povolání nazírat prázdný hrob a naslouchat slovům anděla: ‚Nebojte se (...) Byl vzkříšen‘ (Mt 28,5–6). Tato slova chtějí dosáhnout našich nejhlubších přesvědčení a jistot, našich způsobů usuzování a vyrovnávání se s každodenními událostmi, a zejména našeho vztahování se k druhým. Prázdný hrob chce vyzvat, pohnout a vyvolat, ale především dodat odvahu k víře a důvěře, že Bůh ‚přichází‘ za jakékoli situace v jakémkoli člověku a že jeho světlo může dosáhnout těch nejnečekanějších a nejuzavřenějších životních zákoutí. Byl vzkříšen ze smrti, vstal z místa, odkud nikdo nic nečekal, a čeká na nás – jako očekával ženy –, aby nám dal účast na svém díle vykoupění. Toto je základ a síla, kterou jako křesťané máme, abychom svůj život a svoji energii, inteligenci, city a vůli vynakládali na hledání a zejména tvorbu stezek důstojnosti. Není tady... Byl vzkříšen! Tato zvěst nese naši naději a proměňuje ji na konkrétní skutky lásky. Jak jen potřebujeme svoji slabost pomazat touto zkušeností! Jak jen potřebujeme, aby naše víra byla obnovena a naše krátkozraké horizonty byly zpochybněny a obnoveny touto zvěstí! Byl vzkříšen a s ním je vzkříšena naše kreativní naděje k vyrovnání se s nynějšími problémy, neboť víme, že nejsme sami.“

Ra Vat

Dokončení ze str. 1

gelii typické, ale velmi důležitá. Ukazuje, že mladičkový Marek, kterého tradice ztoťoťňuje s tímto mladíkem, šel za Ježíšem i v okamžiku zatčení. Odvážné rozhodnutí jít za Kristem bylo možná později jedním z motivů, proč se stal spolupracovníkem svatých apoštolů Petra, Pavla a jeho průvodce Barnabáše a nakonec sepsal své evangelium.

Pak je na úplný závěr Markova evangelia ještě jedna zmínka o mladém muži. Je to anděl, který v prázdném hrobě ženám oznamuje, že Ježíš byl vzkříšen (Mk 16, 5–7). Tento anděl v podobě mladíka je pak tím prvním zvěstovatelem radostné zvěsti – evangelia o Ježíšově zmrtvýchvstání.

Prosme tedy za mladé lidi, a zvláště za mladé muže, které dnešní Církev i svět tolik potřebují, aby byli na přímluvu svatého Marka skutečnými muži a hlasateli radostné zvěsti o Ježíši Božím Synu, jenž byl vzkříšen. Ať také synoda o mládeži, která se má letos konat v Římě, napomůže tomu, aby Církev i svět měly dost mladých hlasatelů evangelia, jako byl svatý Marek.

*P. Radim Cigánek
farář v Sázavě*

Křesťanské církve ve Švýcarsku zavedou na Velikonoce nový překlad Otčenáše

Křesťanské církve – tedy katolická, reformovaná a evangelická – v západním Švýcarsku se dohodly, že o Velikonocích zavedou nový překlad modlitby Páně, informuje Švýcarská biskupská konference. Jedná se o změnu překladu šesté prosby Otčenáše, kterou již v loňském roce přijala církev ve Francii a dalších frankofonních zemích: namísto slov „neuved nás v pokušení“ se zavádí formulace „nedopust, abychom se dostali do pokušení“.

Jednotnou volbou nového a společného překladu a jeho souběžným zavedením do liturgie tak všechny jmenované církve stvrzují vůli spolupracovat v duchu jednoty, čteme v doprovodném tiskovém prohlášení. První ekumenický překlad modlitby Páně byl v Romandii, tedy frankofonní oblasti Švýcarska, zaveden v roce 1966. Církevní společenství byla vyzvána, aby se jeho pozměněnou verzi poprvé pomodlila v den slavnosti Zmrtvýchvstání Páně. Ačkoli papež František se k novému překladu kloní pozitivně, jiné církve dosud francouzský vzor nenásledovaly. V německojazyčné oblasti se zatím na změnu Otčenáše nepomýšlí, ačkoli se nikdo nebrání konstruktivní debatě. „Papež vyvolal diskusi, která vede k něčemu dobrému – přemýšlení o Otčenáši,“ řekl kupříkladu koncem minulého roku vídeňský arcibiskup Christoph kardinál Schönborn.

Ra Vat

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Syrský arcibiskup: Stále vystupujeme na Golgotu, protože válka neskončila

„Není pravda, že válka v Sýrii skončila. Nadále vystupujeme na Golgotu a už sedmým rokem jdeme k Velikonocům, aniž bychom vnímali radost z Pánova zmrtvýchvstání.“ Těmito slovy popisuje arcibiskup Jacques Behnan Hindo pocity, s jakými křesťané z oblasti Jazira na severovýchodě Sýrie prožívají letošní dny Svatého týdne.

Arcibiskup syrsko-katolické arcieparchie Hasaka-Nisibi uvedl pro agenturu *Fides*, že v regionu existuje reálné riziko přímého střetu syrské armády a vojenských sil USA, které v Jazire umístily deset logistických základů, přičemž svůj vstup na syrské území ospravedlnily nutností pomáhat kurdským jednotkám v boji proti džihádistům samozvaného Islámského státu (*daesh*). Rovněž do oblasti Jazira začínají přicházet kurdští uprchlíci z okolí Afrínu. Podle arcibiskupa Hinda to v budoucnu může vést k zásadním demografickým změnám v regionu a nezvratnému exodu křesťanského obyvatelstva, které bylo během válečných let vyhnáno ze svých domovů a vesnic.

„Nyní se v údolí řeky Chábur usadily rodiny kurdských uprchlíků, a to v převážně opuštěných vesnicích, kde kdysi žili syrsko-katolíci, asyrští a chaldejští křesťané. Je to pouze začátek procesu, který by časem mohl zcela znemožnit návrat křesťanů do tohoto údolí, jež pro jejich společenství znamenalo historické kořeny,“ vysvětluje syrský arcieparcha. Křesťané cháberské údolí opustili v roce 2015, když prchali před ozbrojenci z *daesh*. Nejméně 250 jich přitom padlo do zajetí a postupně se po skupinách dočkalo vysvobození výměnou za nemalé výkupné. Již v únoru 2016 ale údolí obsadily kurdské milice, které zde zřídily nejméně tři výcvikové tábory pro své bojovníky.

RaVat

Budeme mít nového blahoslaveného? Začíná proces blahorečení biskupa Hloucha

Českobudějovický biskup Vlastimil Kročil na Zelený čtvrtek dopoledne při mši svaté se svěcením olejů v katedrále sv. Mikuláše oznámil souhlas Svatého stolce s procesem blahorečení českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. „Je mi potěšením po náležitém přezkoumání odpovědět..., že ze strany Svatého stolce nic nebrání tomu, aby proces beatifikace a kanonizace jmenovaného Služebníka Božího Josefa Hloucha mohl být dokončen,“ odpověděl Angelo kardinál Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení v dopise reagujícím na žádost biskupa Kročila z listopadu 2017. Tomu všemu předcházelo schválení zahájení diecézní fáze beatifikačního procesu ze strany ČBK.

Nyní se otvírá etapa kanonizačního procesu, v němž diecézní komise vyslechne všechny svědky a shromáždí svědecký materiál, který po skončeném šetření odešle Kongregaci pro svatořečení do Říma. Věřící jsou žádáni, aby vydali svědectví o ctnostech života Josefa Hloucha, anebo překážce, která by mohla zabránit procesu jeho svatořečení. Současně mohou poskytnout písemnou korespondenci s Josefem Hlouchem či týkající se jeho osoby.

Mons. ThDr. Josef Hlouch (1902–1972) byl devátý českobudějovický biskup (1947–1972). Narodil se 26. 3. 1902 v Lipníku u Třebíče. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1926 v Olomouci. Promován doktorem teologie a profesorem byl na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Českobudějovickým biskupem byl jmenován 25. 6. 1947 a konsekrován 15. 8. 1947 apoštolským internunciem Xaveriem Ritterem v Olomouci. Do úřadu byl uveden 7. 9. 1947 v Českých Budějovicích, ale od května 1950 ho představitelé komunistické moci internovali ve své rezidenci. Od března 1952 pak musel pobývat mimo diecézi, do které se mohl vrátit až 9. 6. 1968, kdy se ujal svého úřadu. Zemřel 10. 6. 1972 v Českých Budějovicích, pohřben je na hřbitově u sv. Otýlie. Byl uznáván pro svou mimořádnou a neutuchající lásku k bližním, odpuštění pronásledovatelům a pevnou vírou, kterou osvědčil i v letech nesvobody, internace a krutého teroru.

Církev.cz

SLOVO KNĚZE

Milí čtenáři *Monitoru*. Pán vpravdě vstal z mrtvých. Alleluja.

Nahlížíme Kristovo Zmrtvýchvstání v souvislosti s tím, co předcházelo. Poslední večere, Velký pátek, ticho Bílé soboty. Vzkříšení předcházelo kříž. Můžeme hledět na Toho, kterého probodli, protože on nezůstal v hrobě, ale vstal z mrtvých a žije. Svatý apoštol Petr káže: *Pověsili ho na dřevo a zabili, ale Bůh jej třetího dne vzkřísil a on se ukázal. Proto dnes můžeme hledět na Vzkříšeného. Vidíme jeho ránu v boku, ale již na oslaveném Těle. Velká bolest z potupné smrti našeho Pána je vystřídána velkou radostí. Ježíš žije. Žije a je tady s námi a pro nás.*

Ono Vzkříšení, které společně slavíme, je událostí převratnou. Smrt od této chvíle již nemá poslední slovo. Svatý Pavel proto může volat: *Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?* – Smrt je definitivně přemožena Kristovým zmrtvýchvstáním, protože *vzkříšený Kristus už neumírá, smrt již nad ním vládu nemá. A tak jsou Velikonoce také oslavou života, který zvítězil. Života, který už nekončí.*

Pánova oběť a jeho vzkříšení přitom není jen událostí, na kterou bychom nahlíželi jako sympatizující diváci. Když s vírou hledíme na toho, kterého probodli, jsme jím zároveň taženi vzhůru. *Až budu vyvýšen od země, potáhnu všechny k sobě, říká Pán. A tak po pohledu na ránu v Pánově boku s vírou setníka jsme obmýváni vodou křtu a jeho drahocennou Krví, abychom mohli být pozdvíženi k novému životu, který nám Ježíš zasloužil a který se završuje v nebeské slávě.*

Pán je živý a přítomný. Můžeme se tedy k němu obrátit. Třeba těmito slovy: *Svou smrtí jsi nás vykoupil a svým vzkříšením jsi nám daroval nový život, Pane. Teď nám pomáháš věrně Tě následovat a dáváš nám zakoušet svůj pokoj a radost již zde na zemi. Důvěřujeme Ti, Pane Ježíši Kriste, Boží Synu a náš Spasiteli. Amen.*

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svaté Zdislavy*

VELIKONOČNÍ TŘÍDENÍ

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Hans Memling: Triptych Zmrtvýchvstání (cca 1490). Foto: Wikimedia Commons

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych se chtěl věnovat rozjímání o Velikonočním třídění, abychom trochu prohloubili chápání toho, co tyto nejdůležitější dny liturgického roku představují pro nás věřící. Jaký je nejdůležitější svátek naší víry? Vánoce, či Velikonoce? – Velikonoce, protože jsou slavností naší spásy, Boží lásky k nám. Představují oslavnou památku jediného velkého tajemství smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Triduum začíná zítra Mší na památku Večeře Páně a končí večerními chválami o neděli Zmrtvýchvstání. Pak následuje Velikonoční pondělí, které přidává k této slavnosti den navíc. Je to postliturgický sváteční den, slavený v rodině a společnosti. Triduum vyznačuje základní etapy naší víry a našeho poslání ve světě a všichni křesťané jsou povoláni chápat tyto tři posvátné dny jako základnu svého osobního i komunitního života, podobně jako je pro naše židovské bratry vyjítí z Egypta.

Tyto tři dny předkládají křesťanskému lidu velké události spásy uskutečněné Kristem, promítají ho na horizont jeho budoucího určení a posilují, aby v dějinách vydával svědectví.

Vpravdě byl vzkříšen

Velikonoční sekvence, rekapitulující jednotlivé etapy Tridua, dává zaznít slavnostní zvěsti zmrtvýchvstání: „Vstal Kristus naše naděje a zve nás do Galileje.“ To je ta velká zvěst: Kristus vstal z mrtvých. V mnoha národech světa, zvláště na východě Evropy se po Velikonocích lidé

Skrze křest jsme byli vzkříšeni s Ježíšem a zemřeli jsme věcem i logice tohoto světa. Jsme znovuzrozeni jako nové stvoření.

nezdraví „dobrý den“, nýbrž zvoláním „Kristus byl vzkříšen“, na což se odpovídá „Vpravdě byl vzkříšen.“ Těmito slovy pohnutého jásotu vrcholí Triduum. Obsahují nejenom zvěst radosti a naděje, ale také výzvu k odpovědnosti a poslání. Nekončí tedy velikonočním vajíčkem, ačkoli to jsou také krásné zvyky, jež provázejí rodinný život. Tato zvěst, k jejímuž přijetí nás Triduum připravuje, je středem naší víry a naší naděje, je to jádro, zvěst čili

kérygma, které neustále evangelizuje Církev a vybízí ji, aby také evangelizovala.

Zdarma dané ospravedlnění

Svatý Pavel shrnuje velikonoční událost tímto výrazem: „Náš velikonoční beránek – Kristus – je už obětován“ (1 Kor 5,7). Proto „to staré pominulo, nové nastoupilo“ (2 Kor 5,17). Proto se o Velikonocích uděluje křest dospělým. Svátý Pavel pak jinými slovy vysvětluje, že Kristus „byl vydán na smrt pro naše hříchy, a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění“ (Řím 4,25). Jediný, jediný, kdo nás ospravedlňuje a umožňuje nám znovu se zrodit, je Ježíš Kristus. Nikdo jiný. Za ospravedlnění neplatíme, je zdarma. Taková je velkorysost Ježíšovy lásky: dává nám život zdarma, aby nás učinil svatými, obnovuje nás a odpouští nám. To je jádro Velikonočního třídění. Památka této zásadní události se vděčně slaví Velikonočním tříděním a zároveň obnovuje v pokřtěných smysl pro novou situaci, kterou znovu vyjadřuje svatý Pavel takto: „Když jste byli s Kristem vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry (...) ne o to, co je na zemi“ (Kol 3,1–3). Hleďte vzhůru, k horizontu, rozšiřovat horizonty. To je naše víra, naše ospravedlnění a stav milosti! Skrze křest jsme totiž byli vzkříšeni s Ježíšem a zemřeli jsme věcem i logice tohoto světa. Jsme znovuzrozeni jako nové stvoření, skutečnost, která se den po dni domáhá konkrétního prožití.

Žít nový život

Křesťan, pokud se opravdu nechá obměnit Kristem a pokud se opravdu nechá vysvléci ze starého člověka, aby žil novým životem, byť zůstává hříšníkem, nemůže už být zkažený, nemůže už ve své duši chovat, ani zapřičiňovat smrt. Tady musíme říci něco smutného a bolestného. Existují fingovaní křesťané, kteří říkají „Ježíš je vzkříšen“, „Jsem ospravedlněn Ježíšem, dostal jsem nový život.“ Žijí však zkažený život. Takoví křesťané však končí špatně. Opakují, že hříšníci jsme všichni

i já, ale máme jistotu, že když požádáme o odpuštění, Pán nám odpustí. Ten, kdo je zkažený, předstírá, že je poctivý, ale v jeho srdci je hniloba. Nový život nám dává Ježíš. Křesťan ve svojí duši nemůže přechovávat smrt, ani ji zapřičiňovat. Nemusíme chodit daleko, zůstaňme doma, stačí pomyslet na tzv. mafiánské křesťany. Takoví však nemají nic křesťanského. Říkají si křesťané, ale v duši nosí smrt a působí ji druhým. Modleme se za ně, aby se Pán dotkl jejich duše. Bližní, zvláště ten nejmenší a nejvíce trpící, je konkrétní tvář, které se prokazuje láska, jakou Ježíš daroval nám. Svět se stává prostorem, kde žijeme svůj nový život jako vzkříšení. Ve stoje a se vztyčeným čelem můžeme mít

účast na ponížení těch, kteří se ocitli jako Ježíš v utrpení, jsou neoděnění, osamocení a umírají, aby se díky němu a s ním stali nástrojem vykoupení a naděje, znamení života a vzkříšení.

V mnoha zemích, tady v Itálii a také v naší vlasti existuje zvyk, podle něhož po rozeznění zvonů na Velikonoční ráno přivádějí maminky a babičky děti k vodě a oplachují jim oči na znamení toho, že nově spatří Ježíše. Dejme si o těchto Velikonocích omýt duši a oči, abychom uviděli nově krásné věci a konali je. To přináší Ježíšovo vzkříšení po jeho smrti, která byla cenou za spásu nás všech.

Drazí bratři a sestry, vstupujme stále hlouběji do tajemství Krista, který pro

nás zemřel a vstal z mrtvých. Ať nás na této duchovní cestě provází Nejsvětější Panna, která následovala Ježíše v jeho umučení, byla s ním sjednocena pod jeho křížem – nestyděla se za Syna, protože žádná matka se nestydí za své dítě –, ve svém mateřském srdci zakusila nezměrnou radost zmrtvýchvstání. Ať nám vyprosí milost dát se vnitřně strhnout, aby naše srdce a náš život byly skutečně proměněny.

S těmito myšlenkami vám, vašim drahým a vašim komunitám ze srdce přeji radostné a požehnané Velikonoce!

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezititulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Služebník Boží Andrzej Cikoto

Misijní činnost polských kněží, působících často v extrémně nepříznivých podmínkách totalitního Sovětského svazu, vedla mnohdy k jejich zatčení, uvěznění a pobytu v táborech gulagu. Jedním z mučedníků gulagu je i misionář a Služebník Boží Andrzej Cikoto.

Narodil se 5. ledna 1891 ve vsi Tupalščizna u města Ašmjany na severovýchodě dnešního Běloruska, tehdy v carském Rusku, a pocházel z polské katolické rodiny. Absolvoval gymnázium v Ašmjanech a následně studoval v letech 1909 až 1913 v kněžském semináři ve Vilniusu. Poté pokračoval na teologické akademii v Petrohradě, kde ho 13. června 1914 vysvětil na kněze arcibiskup Wincenty Kluczyński. Studia na akademii ukončil doktorátem teologie v roce 1917. Nejprve působil dva roky jako kaplan ve farnosti svatého Kazimíra v Maladzečně poblíž Minsku a zasloužil se zde o otevření polské školy. Poté nastoupil v roce 1919 se souhlasem biskupa Matulewicze do kněžského semináře v Minsku, kde vyučoval fundamentální a dogmatickou teologii a vykonával funkci prokurátora. V době polsko-sovětské války odcestoval na Litvu a na žádost biskupa Matulewicze vstoupil do řádu Mariánů Neposkvr-

Služebník Boží Andrzej Cikoto
Foto: <https://marianum.sklep.pl>

něného početi Panny Marie. Absolvoval noviciát Mariampolu na Litvě a generální představený řádu ho následně v roce 1921 poslal do Spojených států amerických. Zde vedl rekolekce a misie ve farnostech polských, litevských a bělorus-

kých věřících. V srpnu 1923 odcestoval do obnoveného Polska a začal působit jako farář na východě v městečku Druj u Vitebsku (dnes Bělorusko). Díky sbírkám od krajanů se pak zde následně podařilo vybudovat klášter mariánů. Otec Cikoto se ujal organizování vznikajícího společenství sester eucharistiánek a připravoval podmínky pro příchod mariánů do Druj. Rovněž organizoval pro děti vzdělávací kurzy a pomohl otevřít v místě polské gymnázium Štěpána Báthoryho. V září 1924 složil ve Vilniusu věčné sliby do rukou řádového představeného, biskupa Jiřího Matulewicze. V Druj brzy nastal rozvoj řádových aktivit. Vznikl zde noviciát mariánů a otec Cikoto se stal jeho představeným a novicmistrem. Během svého desetiletého působení se také zasloužil o rozvoj obce – podporoval elektrifikaci, vytvoření fondu na podporu chudých, zastával se drobných rolníků před vykořisťováním ze strany statkářů.

Generální představený řádu

V roce 1933 se zúčastnil generální kapituly mariánů v Římě a byl zvolen generálním představeným tohoto řádu. Za jeho působení se uskutečnil rozvoj řehole. Podporoval řád na východě Evropy, ale zasloužil se i o rozšíření misijních aktivit na severovýchodě Číny v Mandžusku. Během roku 1937 zrealizoval vizitaci zdejších aktivit mariánů v Charbinu a otevření noviciátu pro kněze východního obřadu. Po skončení jeho funkčního období provinciála řádu v roce 1939 přijal východní obřad a papež Pius XII. jej jmenoval exarchou a apoštolským administrátorem pro katolíky východního obřadu žijící v Mandžusku. Předcházející archimandrita Fabian Abrantowicz byl zatčen NKVD a následně odsouzen na deset let pobytu v gulagu. Otec Cikoto odcestoval do Charbinu a vedl zde misii šesti kněží a dvou bratří laiků a správu tří škol, vedených mariány, sestrami františkánkami a uršulinkami. Také se staral o katechezi mládeže. Obecně byl mezi obyvateli velmi oblíben pro svou spravedlnost, dobrotu a pokoru a díky jeho přístupu navázala misijní komunita i přátelské vztahy s místními pravoslavnými. Do misijní školy dávali své děti dokonce i generálové čínské lidové armády. S nastupující mocí komunistické vlády však došlo k likvidaci této katolické misie.

„Vatikánský špión“

22. prosince 1948 obklíčily komunistické milice klášter mariánů v Charbinu a zatkly přítomné kněze. Následně byli de-

portováni k sovětské hranici a 25. prosince předáni do rukou příslušníků NKVD, kteří je převezli do sibiřského města Čita. Zatčení kněží byli umístěni do samotek a vyslýcháni dnem i nocí, bez jídla a odpočinku. Dle svědectví přeživších byli vystaveni brutálnímu zacházení, včetně mučení, fyzického i psychického nátlaku. Byli nuceni k přiznání, že se dopouštěli špionáže. Jeden z vyšetřovaných duchovních byl už zcela zlomen, ztrácel i víru a byl ochoten podepsat protokoly vyšetřovatelů, jen aby už měl klid. Otec Cikoto jej během konfrontace vytrhl z jeho letargie slovy: „Človče, co to mluvíš, vzpamatuj se,“ což kněze velmi povzbudilo k vyznání víry a odvážnějšímu postoji. Výsledky trvaly až do května 1949, kdy byli otec Cikoto a další kněží obviněni z organizování teroristické skupiny v Lyceu svatého Mikuláše v Charbinu, agitační činnosti proti Sovětskému svazu a špionáže ve prospěch Vatikánu. S obviněnými neproběhl klasický soudní proces, byli odsouzeni trojkou NKVD 28. září 1949 v Moskvě na 25 let pobytu v táborech gulagu.

Křížová cesta na Sibiři

V listopadu 1949 byli odvezeni přes Irkutsk do Angarlagu. Otec Cikoto pobýval v táborech Tajšet a Čukša. Jeho zdravotní stav se po výsleších v Čitě velmi zhoršil a lágrové podmínky na Sibiři jej zcela zdecimovaly. Měl problémy se srdcem, trpěl revmatismem a křečovými žilami. Mohl dělat pouze lehčí práce přímo v tábore a hodně času trávil v táborovém špitálu. Sestry eucharistiánky z Druí mu

posílaly balíčky s potravinami, přičemž mu přibalily do balíků i hrozinky a nekvašené oplatky, takže mohl i v tábore pro spoluvězně tajně sloužit mše svaté a podávat jim svaté přijímání. Pečoval především o nemocné a umírající vězně v lágrovém špitálu. I on sám trpěl kvůli rozšiřujícím se zápachajícím vředům na nohách krutými bolestmi a nemohl se pohybovat. V takovýchto podmínkách zemřel 13. února 1952 v Ozierstroji a byl pohřben na špitálním hřbitově.

Dle svědectví kněze Paula Chaleila, který byl odsouzen spolu s otcem Cikotem a po návratu do Francie vydal vzpomínky na věznění v lágrech na Sibiři, pokřtil v tábore otec Cikoto jednoho mladého člověka, bývalého komunistického agitátora a provokatéra. Také zaznamenal informaci od spoluvězňů, že NKVD údajně nabízela Cikotovi propuštění, úřad metropolity v Minsku za podřízení se moskevskému patriarchátu a přijetí pravoslaví. On to však dle spoluvězňů odmítl a žádal, aby mohl raději v pokoji zemřít. Následně zůstal bez lékařské péče a teprve po urgencích spoluvězňů byl převezen znovu do špitálu, kde zemřel.

Od roku 2003 probíhá beatifikační proces Služebníka Božího archimandrity Andrzeje Cikota, iniciovaný věřícími a biskupstvem v Petrohradu.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

BOŽÍ MLČENÍ A BOŽÍ TEMNOTA

Bílá sobota, den „pohřbu Boha“, den prázdnoty, poté, co se chrámová opona roztrhla odshora dolů. Bílá sobota – stupňuje drama lidstva a drama Božího sebeobětování za lidstvo. Temnota hrobu – odkazuje k naději světla, i když je možná velice daleko, dokonce se zdá být úplně zataraseno. Bílá sobota stupňuje tajemství a odkrývá samu podstatu křes-

ťanství. Na Bílou sobotu roku 1927 se narodil Joseph Ratzinger. Navzdory chladu onoho dne jej jeho hluboce věřící otec přinesl na slavnost velikonoční vigilie, aby novorozenec mohl být pokřtěn nově vysvěcenou vodou.

Bílá sobota a její podstata měla tohoto kněze, biskupa, kardinála a papeže provázet po celý život. Během své apo-

štolské cesty do Polska navštívil papež Benedikt XVI. 28. května 2006 koncentrační tábor Auschwitz-Birkenau – neblahé místo, které se takřka stalo památkem mrtvého Boha, jehož jsme zabili. Papež svůj proslov zasadil do rámce toho, nad čím se zamýšlel již ve svých „Meditacích k Bílé sobotě“ v roce 1969. Tehdy stejně jako roku 2006 uvažoval o tajem-

ství Boží temnoty a Božího mlčení. Tato propast pak vedla Ratzingera a pozdějšího Benedikta XVI. znovu ke zkušenosti propasti Boží velikosti a propasti naší nicoty, jež se klenula tak, jako by Boha nebylo:

Čas nepřítomnosti Boha

„Bílá Sobota, den pohřbu Boha – není to jakýmsi děsivým způsobem náš den? Nezačíná se snad naše století stávat velkou Bílou sobotou, dnem nepřítomnosti Boha, kdy do srdcí učedníků vstupuje ledová prázdnota, aby se zahanbení a vystrašení vydali domů a cestou do Emauz otupěle a vyděšeně zabředli do své beznaděje, že si ani nepovšimli, že se ten, o němž se domnívali, že je mrtvý, objevil v jejich středu? Bůh je mrtev, my jsme ho zabili: Všimli jsme si vůbec, že tato věta je ve skutečnosti téměř doslova převzata z jazyka křesťanské tradice, že při modlitbách křížové cesty často drmolíme cosi podobného, aniž bychom si uvědomovali děsivou vážnost a zlověstnou realitu toho, co říkáme? Zabili jsme ho tím, že ho uzavíráme do obalu zastaralého myšlení, tím, že jsme ho vykázali do takového druhu zbožnosti, která je zbavená opravdovosti a stále více se z ní stávají jen pobožné fráze nebo skvost, jenž má pouze historickou hodnotu. Zabili jsme ho nejednoznačností našeho života, který jeho samého zatemňuje, protože co by mohlo v tomto světě více učinit existenci Boha pochybnější než právě pochybná víra a láska jeho věřících?“

Radikální solidarita Boha s člověkem

Boží temnota tohoto dne, tohoto století, které se stále více stává Bílou sobotou, hovoří k našemu svědomí. Souvisí s námi. Ale navzdory všemu má v sobě něco utěšujícího. Protože smrt Boha v Ježíši Kristu je zároveň projevem jeho radikální solidarity s námi. Nejtemnější tajemství víry je zároveň nejjasnějším znamením naděje, která je neomezená. A ještě jedna věc: Teprve skrze tragédii Velkého pátku, teprve skrze mrtvolné ticho Bílé soboty mohli učedníci dospět k pochopení, kým Ježíš skutečně byl, jaký význam ve skutečnosti má jeho poselství. Bůh musel zemřít, aby v nich mohl sku-

Foto: Flickr, Glen's Pics (CC BY-NC 2.0)

tečně žít. Představa Boha, kterou si sami utvořili a do níž se ho pokoušeli vtěsnat, musela být rozbita, aby přes tyto trosky mohli spatřit nebe a jeho samotného, jenž je nekonečně větší.

Potřebujeme Boží temnotu, potřebujeme Boží mlčení, abychom znovu zakusili propast jeho velikosti, propast naší nicotnosti, která by se zde klenula, kdyby jeho nebylo.“

**Potřebujeme Boží temnotu,
potřebujeme Boží mlčení,
abychom znovu zakusili
propast jeho velikosti,
propast naší nicotnosti,
která by se zde klenula,
kdyby jeho nebylo.**

Zahradník nového stvoření

Nejstarší zpráva o prázdném hrobě se nachází v Markově evangeliu (Mk 16). Tři ženy se brzy ráno za úsvitu vydaly k hrobu, aby pomazaly Ježíšovo tělo. Byly rozrušené oněmi tragickými událostmi, a tak ani nepomyslely na to, kdo jim odvalí kámen u vchodu do skalního hrobu. Marie Magdalská byla natolik otřesena, že vzkříšeného před hrobem nepoznala a považovala ho za zahradníka (Jan 20,15).

Spisovatel Gilbert. K. Chesterton to popisuje na konci kapitoly „Nejpodivnější příběh na světě“ ve své knize *Nesmrtelný muž*: „Třetího dne za svítání přišly Kristovy přítelkyně na ono místo. Zjistily, že kámen je odvalený a hrob prázdný. Nový zázrak si vykládaly různě. Ale dokonce i pro ně bylo těžké pochopit, že svět té noci zemřel. To, co viděly, byl první den nového stvoření, nové nebe a nová země. A v podobě zahradníka k nim znovu přes zahradu přicházel Bůh, nikoli ve večerním chladu, ale za svítání.“

Po hříšném pádu, počátku noci lidstva, když se Bůh procházel v zahradě Eden a den se chýlil ke svému konci (viz Gn 3,8), skryl se člověk mezi stromy. Nyní je „prvorozený z mrtvých“ zahradníkem nového stvoření. Vykoupený člověk se s ním setkává ráno nového dne. Dějiny lidstva se naplnily v Kristu: hrob je prázdný.

Armin Schwibach

Kathnet

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezitimulky redakce)

Prof. Dr. Armin Schwibach, profesor systematické filosofie a epistemologie na Pontificio Ateneo Regina Apostolorum

HLEDAT PRAVDU A STÁT ZA NÍ

K dopisu do Říma

Už delší dobu, minimálně v řádu měsíců, můžeme sledovat útoky proti pražskému arcibiskupovi kardinálu Dukovi. Sama jsem na to upozorňovala některé dominikány koncem minulého roku, ale nebyla jsem slyšena: je pravda, že mám sklon v podobných věcech „vidět za roh“, ale zdá se mi, že přílišná snaha situaci podceňovat také není v pořádku. Akce „dopisu katolíků“ do Říma mi, obávám se, dává za pravdu.

Pokoušela jsem se dohledat, zda mezi signatáře dopisu skutečně patří nějakí katolíci, ale nepovedlo se mi to (vyjma čtyř osob, které se zveřejnily jako autoři resp. autorky); přičítala jsem to své internetové neobratnosti, ale ukazuje se (viz článek v týdeníku *Týden* z 26. března), že v tom nejsem sama. Zaráží mne to především proto, že jsem se ještě před převratem připojila k několika protestům, ale všechny jsem podepsala svým plným jménem a v jednom případě, kde jsem protest zorganizovala a vedla, jsem pak čelila „pohovoru“ na prokuratuře. Ostatně největší PR nám (sedmi signatářkám) získal P. Antón Hlinka na Hlasu Ameriky. Proč se vyhýbat zveřejnění v dnešní situaci, nechápu.

Víra křesťanská a vlastenectví jsou rodnými sestrami

Nejzásadnějším obviněním v „dopisu katolíků“ je údajné sblížení „trůnu a oltáře“. V pořadu Českého rozhlasu „Pro a proti“ poukázal Alexander Tomský na to, že *trůn* je symbolem monarchie, tedy trvalé nevolené moci, zatímco dobré vztahy mezi nynějším pražským arcibiskupem a prezidenty (především Václavem Havlem) jsou kontaktem s volenými, dočasnými představiteli státu. Podle mého názoru je však důležitější chybou

Skupina českých katolíků požádala papeže Františka, aby neprodlužoval mandát pražskému arcibiskupovi Dominiku kardinálu Dukovi. V dopise kritizují zejména údajné „hnědnutí“ katolické církve pod vedením kardinála Duky a jeho příliš velký příklon k některým politickým představitelům.

dopisu absence pojmu národa. Na vazbu mezi Církví a národem poukázal už v roce 1939 mons. Stašek na svatovavřínecké pouti na Chodsku, kterou označil za „pout' v pravém slova smyslu národní“.

Foto: © Martina Řehořová / Člověk a víra

Do našich chrámů chodíme a na naše pouti putujeme, abychom nejen ctili a chválili Pána Boha a utvrzovali se ve své víře, ale abychom také vzpomínali na svůj národ a utvrzovali se ve vlastenectví.

„To není zneužívání pouti, jak by snad někdo mohl namítati!“ řekl tehdy mons. Stašek. „*Víra křesťanská a vlastenectví jsou rodnými sestrami, jejichž společným otcem je sám Syn Boží! On, Spasitel náš, neplakal, když ho bičovali, neplakal, když ho trním korunovali, neplakal, když těžký kříž nesl, ani když ho křižovali, ale plakal, když si vzpomněl na zkázu hlavního města své rodné země a na hrozný konec svého národa. Proto Kristus a jeho evangelium jest nám zároveň vždy zdrojem pra-*

vého vlastenectví i lásky k národu. A do našich chrámů chodíme a na naše pouti putujeme, abychom nejen ctili a chválili Pána Boha a utvrzovali se ve své víře, ale abychom také vzpomínali na svůj národ a utvrzovali se ve vlastenectví.“

Kázání mons. Staška bylo projevem značné občanské odvahy – byl za ně odvezen do koncentračního tábora v Oranienburku, pak do Dachau, kde trpěl až do konce války. Vrátil se s podlomeným zdravím a brzy zemřel. Odmítal však tehdy smířlivou politiku vůči komunistům v rámci „národní fronty“.

Spravedlivý muž

Mezi protesty proti „dopisu“ je po mém soudu nejvýznamnější „Stanovisko badatelů v oblasti historie protinacistického odboje“, pánu Švančary, Janíka a Šusteka. Ti píší:

„*Čím dál častěji jsme svědky zneklidňujících slovních i písemných projevů, nacházejících reálný odraz v extrémním chování jednotlivců i skupin multikulturního a náboženského volnomyšlenkářství. Údajně stočlenná skupina osob, které až na výjimky nezveřejnily svá jména, v dopise do Vatikánu žaluje papeži Františkovi na pražského arcibiskupa Dominika Duku. Tito aktivisté, vydávající se za katolické laické věřící, svým dopisem vyjadřují touhu po ‚revoluci lásky a něžnosti‘, a vyslovují obavy o směřování zdejší katolické církve. Vyzývají papeže Františka, aby neprodlužoval mandát pražskému arcibiskupovi kardinálu Dominiku Dukovi. Kardinálovi vytykají jeho údajný příklon k nacionalismu, ke krajní pravici a jednoznačné odmítání solidarity s uprchlíky. V této souvislosti se hovoří o ‚hnědnutí‘ katolické církve pod jeho vedením. Nechceme v žádném případě kvůli pouhé*

bouři ve sklenici vody sáhodlouze polemizovat. Ale prohlašujeme, že podobná vyjádření chápeme jako jeden z dokladů společenské, politické a mravní dekadence.

Primas český kardinál Dominik Duka pro nás představuje člověka nejen s otevřenou myslí i srdcem a muže se smyslem pro spravedlnost. Za všechny jeho činy připomeňme pravidelné zádušní mše v katedrále sv. Víta na Hradčanech za 294 zavražděných československých vlastenců, které ve dnech 24. října roku 1942, 26. ledna roku 1943 a 3. února roku 1944 zavraždili Němci v koncentračním táboře Mauthausen za jejich pomoc poskytnutou vojákům československé zahraniční armády, kteří na přelomu 1941/42 přišli do okupované vlasti jako parašutisté. Vážíme si arcibiskupovy modlitby za sedm parašutistů, padlých v boji s gestapem 18. června 1942 v chrámu sv. Cyrila a Metoděje. Otec arcibiskup Duka se za padlé hrdiny pomodlil o půlnoci na 18. června 2017 na rohu Václavské a Resslovy ulice, a nám všem tehdy přítomným připomněl krátkým projevem vlastenecké ideály těchto sedmi vojáků i jejich spolupracovníků.

Ve svých postojích věrný

Stejně tak se pan kardinál pravidelně zúčastňuje pietních slavností v obci Senice u Poděbrad k uctění památky vojáků z paraskupiny Silver A a jejich povražděných spolupracovníků. Velkým povzbuzením pro pozůstalé po obětech vražd byla také arcibiskupova bohoslužba, slova a modlitba za jejich povražděné rodiče v kapli někdejšího vyhlazovacího tábora Mauthausen v roce 2012. Víme, že kardinál Duka je prozápadní a proevropský – nikoli však v duchu slepé servilnosti dekadentním elitám, ale je ve svých postojích věrný základům naší civilizace. Tedy nikoli ve smyslu nějakého „hnědnutí“, jak se uvádí, ale v lásce ke své vlasti a evropské civilizaci.

Není od věci připomenout, že kardinál Duka je synem zbrojáře 311. čs. bombardovací perutě RAF ve Velké Británii, jenž byl Gottwaldovým režimem v 50. letech, spolu s dalšími vojáky československých perutí RAF, žalářován. Sám kardinál Duka byl v roce 1970 vysvěcen na kněze kardinálem Štěpánem Trochou (bývalým vězněm vyhlazovacího tábora Mauthausen).

Foto: © Lucie Horníková / Člověk a víra

Západní Evropa nevzkvétá

Podle našeho názoru západní společnost hloupne dlouholetým blahobytem a příliš samozřejmou svobodou. Současná západní Evropa nevzkvétá! A naopak, zdá se, že přijetím neomarxistických bludů končí ve chtěném chaosu. Někteří vyznavači těchto ideí nás nabádají, abychom poraženecky

lické laiky, neuvádí žádné věcně pravdivé argumenty. Nehorázně však denunciuji kardinála Dominika Duku – pro nás výjimečného člověka, jenž své etické zásady a křesťanské přesvědčení nikdy neopustil. Z mravních postojů neustoupil ani v době, kdy byl sám vystaven pronásledování, ani začátkem 80. let, kdy jej komunisté uvěznil ve věznicí Plzeň-Bory.“

Kardinál Duka je prozápadní a proevropský – nikoli však v duchu slepé servilnosti dekadentním elitám, ale je ve svých postojích věrný základům naší civilizace.

přihlíželi procesu ničení Evropy a jejímu obětování afroislámským kulturně-genetickým „obohacovačům“. Chápeme, že v této situaci se více než jindy rojí nejrůznější oikofobové, pro něž pojem vlast je naprosto cizí. Ně kterým z nich vadí, když se Evropané cítí být vlastenci. Ty, kteří chtějí být Němci v Německu, Francouzi ve Francii, Čechy v českých zemích, nazývají „nahnědlými xenofoby“. Vše se děje za pokryteckého zneužívání slovníku o lidských právech. Slušné lidi obviňují z agresivního nacionalismu, nálepkují je jako fašisty, rasisty, xenofoby apod. V dopise do Vatikánu tato skupina, vydávající se za kato-

Pravda jako úkol

Autoři „dopisu“ se domáhají „revoluce lásky a něžnosti“. Já sama jsem se v Církvi narodila a žiju v ní celý život. Lásky a něžnosti jsem v ní mnoho nezažila. Nebylo mi ještě deset let, když mého otce, horlivého katolíka, odvedli do vězení na deset let (to v padesátých letech nebylo mnoho). Dost jsme to odnesli. Ale od té doby jsem přesvědčena, že domáhat se jako katolička něčeho pro sebe, tedy například lásky a něžnosti, není důležité. Důležité je hledat pravdu a stát za ní. A to je úkol, nikoli požadavek.

Jsem hrdá na to, že máme arcibiskupa, který tomu rozumí. Vážím si ho.

Michaela Freiová
(Mezilitulky redakce)

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

MLČENÍ SKONČILO. KARDINÁL DUKA NENÍ GENERÁL BEZ VOJSKA

Rozhovor s Antonínem Randou

Srdce pro kardinála. Akce pod tímto názvem se připravuje u příležitosti sedmdesátých pátých narozenin Dominika kardinála Duky. Organizátoři chtějí na Hradčanském náměstí rozvinout plachtu s velkým srdcem a blahopřáním kardinálu Dukovi. Jedním z těch, kdo se na přípravě akce podílí, je bývalý dlouholetý šéfredaktor *Katolického týdeníku* a současný předseda sdružení Cesta 121 Antonín Randa.

Foto: © Martin J. Rýznar, Paxart Studio (CC BY)

Co vás vedlo k uspořádání takové akce?
V české společnosti i v Církvi samotné panuje nejistota. Evropa se mění před očima, hodnoty, které se zdály být nezpochybnitelné, jsou relativizovány. Mnozí lidé se bojí veřejně projevit svůj názor, až to začíná připomínat období komunismu, kdy se o některých věcech hovořilo jen v bezpečí domova. Kardinál Duka čelil totalitní agresi za minulého režimu a je obdivuhodné, jak si dokáže stát za svým názorem i dnes. Chceme mu vyjádřit podporu a respekt.

Hlásíte se k oné „mlčící většině“, o níž kardinál Duka hovořil vloni v rámci svatováclavských slavností?

Hodně cestuji po českých a moravských farnostech. Pokud přijde řeč na témata související s uprchlíky, multikulturalismem nebo genderovými teoriemi, lidé znejistí, zdráhají se mluvit. Třicet let po zničení totality se zase bojíme říkat nahlas vlastní názor. Přitom to nejsou žádní uctívající Tomia Okamury, co po večerech sledují Arénu Jaromíra Soukupa. Pojmy jako vlastenectví, tradiční rodina nebo křesťanství pro ně něco znamenají, dokola však slychají, že vlastenectví je druh extremismu, tradiční rodina je přežitek a že křesťanství k Evropě patří stejně jako islám. Jejich přirozenou reakcí je, že se uzavrou do sebe. Chrání si to nejcennější, čemu z hloubi duše věří, co je pro ně posvátné. Kardinál Duka není „neomylný guru“ a my nejsme jeho „fanklub“. Bezpochyby dělá chyby, jako každý z nás, ale chceme mu popřát k narozeninám za sebe i za ty, co zatím s pozvednutím hlasy váhají.

Dotkl jste se výroku, kterým se kancléřka Merkelová ohradila proti slovům ministra Seehofera. Ten řekl, že islám není součástí Evropy, ale že muslimové, kteří zde žijí, ano. Je to typ výroku, který vás s Horstem Seehoferem a kardinálem Dukou ideově spojuje?

Rozhodně ano. A klidně k nim přidejte i kancléře Rakouska Sebastiana Kurze. V době, kdy vrcholila uprchlická krize,

se zasazoval o uzavření balkánské trasy. Evropské prezidenty a premiéry mu tehdy nemohli přijít na jméno a jen o pár dní později v Bruselu rozhodli, že jeho postoj byl správný. Dominik Duka, Horst Seehofer i Sebastian Kurz jsou představitelé Evropy, která si je vědoma svých židovsko-křesťanských kořenů, hlásí se k nim a jasně říká, že kdo chce u nás žít, musí se řídit pravidly, která z této tradice vychází. Rád bych ještě zdůraznil, že nepořádáme žádnou demonstraci. Jsou to narozeniny, oslava. A my k ní chceme přispět svým dílem. Každý, kdo se chce přidat, je vítán.

Redakce

Evropa se mění před očima, hodnoty, které se zdály být nezpochybnitelné, jsou relativizovány. Mnozí lidé se bojí veřejně projevit svůj názor, až to začíná připomínat období komunismu, kdy se o některých věcech hovořilo jen v bezpečí domova.

Srdce pro kardinála

Vážení spoluobčané, u příležitosti narozenin Dominika kardinála Duky si vás dovoluujeme pozvat na Hradčanské náměstí, abychom společně otci Dominikovi poblahopřáli. Za minulého režimu prošel těžkými zkouškami, odolával zvůli totalitního režimu a i dnes musí čelit útokům vyvolávajícím ve společnosti atmosféru nenávisti. Jsme přesvědčeni, že kardinál Duka potřebuje naši podporu. Potřebuje slyšet náš hlas. Potřebuje vidět, že ve svém boji není sám.

Se znepokojením sledujeme, že připojit se dnes k hlasu otce Dominika je podobné, jako se polepit nálepkami typu „jsem xenofob“ a vyjít do ulic. Nic na tom nemění fakt, že máme srdce otevřené k pomoci druhému člověku. Že se k cizincům chováme dvojnásob zdvořile, protože chceme, aby se u nás cítili dobře. A že se nám přičí ideologie, které rozlišují lidi na dobré a zlé podle toho, jakou mají barvu pleti nebo jaké náboženství vyznávají.

Pokud se hlásíte k hodnotám, na nichž je evropská civilizace založena, pokud její křesťanské kořeny nepovažujete za přežitek, pokud máte v úctě svobodu slova a přičí se vám všudypřítomný příznak politické korektnosti, přijďte poděkovat člověku, který nemlčí. Přijďte podpořit Dominika kardinála Duku.

Termín: 21. dubna od 12:30, Hradčanské náměstí. Akce bude zahájena bezprostředně po skončení bohoslužby v katedrále.

JAK PŘEDAT VÍRU SVÝM DĚTEM

Tady je pár mých postřehů pro křesťany, kteří chtějí, aby si také jejich děti uchovaly víru:

1. Přijměte, že na to neexistuje žádný neprůstřelný program. Náboženskou víru nelze do člověka nainstalovat jako počítačový program. Není žádná dokonalá aplikace, která by předala dětem zbožnost. To neznamená, že nemůžete dělat nic, jen byste se měli vyvarovat dojmů, že někdo má v téhle věci k dispozici tajný recept.

2. Nesvěřujte náboženskou výchovu zcela do cizích rukou. Jste prvními náboženskými vzdělavateli svých dětí. Personál vaší farnosti nebo křesťanské školy vám může – a má – pomáhat, ale z větší části je úkol na vás.

3. Žijte svou víru. Nejdůležitější formou náboženského vzdělávání v rodinách je osobní příklad. Různé studie stále znovu ukazují, že náboženská víra lidí lze nejlépe předpovědět podle toho, zda i rodiče víru žili. Nestačí říci: „V tohle věříme.“ Je třeba se vydat na cestu a po té jít. Bůh

Foto: © Alois Vašků / Člověk a víra

pro vás musí být živou skutečností – a ne pouze o nedělích a svátcích.

4. Život z víry znamená z 80 procent formaci, z 20 procent předanou in-formaci. Když mi bylo něco přes dvacet, jako zapálený konvertita jsem se domníval, že odpovědi na odvracení se

křesťanů od víry je lepší katecheze. Teď je mi padesát, žil jsem déle, prošel jsem vlastními hlubokými a bolestivými náboženskými otřesy a téměř osmnáct let už vychovávám děti. Již vidím, že vzdělávání tvoří jen část celé odpovědi – a ne tu nejdůležitější. Nechci katechezi znevažovat – myslím, že všichni víme, že bychom

se jí měli věnovat důkladněji –, jen bych rád zdůraznil, že praxe znamená víc než ovládnutí informací.

5. Neutíkejte před velkými otázkami.

„Proč Bůh dopustil, že teta Ruthie umřela?“ To je dobrá a vážná otázka. Zasluhuje si dobrou a vážnou odpověď – a říci „S jistotou to nevím,“ je lepší než smést dotaz ze stolu pomocí frází. Dnes už vidím, že náboženství bylo v mé rodině (nevědomě) používáno jako bariéra proti skutečným mravním a teologickým otázkám. A když poslouchám druhé, jak vyprávějí o svém dětství, vím, že v tom nejsem sám.

6. Povzbuzujte smysl pro úžas. Veškeré pravé náboženství začíná žasnutím. Vystavte své děti (a sebe) Boží přítomnosti v přírodě, v posvátném umění a architektuře, v literatuře. Jinak riskujete, že se jejich zkušenost s vírou scvrkne v suchý moralismus.

7. Pomozte dětem vnímat univerzálnost a historicitu Církve. Církve je velká a zahrnuje nesmírnou šíři lidské zkušenosti posledních dvou tisíciletí. Toto dědictví patří i vašim dětem. Sdílejte je s nimi.

8. Krása a Dobro jsou podceňovaní učitelé a svědci. Tenhle bod vyplývá z věcí řečených výše, ale přesto jej chci zdůraznit. V naší „post-pravdivé“ době bude pro mnohé mladé snazší nacházet Boha,

jak se zjevuje v Kráse (#6) a Dobru (tj. v životech svatých a ve skutcích hrdinské oběti, milosrdenství a soucitu, které je obklopují). Když je mysl lidí uzavřená vůči přitažlivosti Pravdy – tak jako byla během dospívání i ta má – Krása a Dobro mohou nadále být přístupovou cestou. Pozor však na past v podobě domněnky, že na Pravdě nezáleží, ale pouze na subjektivní zkušenosti a na laskavosti. Ve skutečnosti to vše patří k sobě.

Buďte Církví, nikoli světem.

Přestaňte se pokoušet o přizpůsobení se světu.

Buďte jiní. Nebojte se stát za něčím, co je cizí vašemu místu a vaší době.

9. Praktikujte malé obřady odpouštění.

Nikdy nezapomenu, jak jsem byl na počátku postní doby roku 2006 přítomen nešporám všeobecného smíření a viděl jsem arcibiskupa Dmitrije z Dallasu, jak se sklání k dětem, prosí je o odpouštění a odpovídá na jejich prosby o odpouštění podle pravoslavného zvyku. Zanechalo to na mě obrovský dojem a snažím se žít podle jeho příkladu. Když na děti vyjedu, anebo s nimi zacházím nespravedlivě, kaju se a prosím je o odpouštění. Řekly mi, že to pro ně mnoho znamená. Kdyby byl můj otec býval jednal stejně, bylo by mi to změnilo život – a vsadím se, že jemu taky.

10. Nakonec nezáleží na vás, ale na Bohu a na vašich dětech. Bůh nám všem dal svobodu. Nepřinutí nás, abychom ho přijali. Ani vy k tomu nemůžete své děti přinutit. Udělejte, co je ve vašich silách a zbytek nechte na Něm. (viz #1)

Shrnuto a podtrženo, nabízím vám vlastně slova Roberta Louise Wilkena, velkého historika rané Církve, který píše o výzvách, jimž na postkřesťanském Západě právě čelíme: „Pro obnovu křesťanské kultury jsou návyky důležitější než obrodná hnutí, každodenní rituály poučnější než náboženské extáze, vyznání víry pronikavější než teologické postřehy a slavení svátků svatých více povznášející než slavení Dne matek. V očerňovaném slovním spojení *ex opere operato* je skryta velká moudrost, účinek vyplývá ze samotného konání. Úmysl je jako rákos zmítaný větrem. Záleží na jednání, a pokud něco děláme pro Boha, Bůh tím děláním dělá něco pro nás.“

Na závěr bych dodal: **Buďte Církví, nikoli světem.** Přestaňte se pokoušet o přizpůsobení se světu, o přiblížení se „hledáčům“. Buďte jiní. Nebojte se stát za něčím, co je cizí vašemu místu a vaší době. Morální terapeutický deismus je – jako laciná milost – smrtícím nepřítelem Církve. Bojujte s ním – a bojujte radostně.

Rod Dreher

The American Conservative

Redakčně kráceno

Z angličtiny přeložil P. Štěpán Smolen

„Dnes, drazí přátelé, není tragédií nedostatek šatstva nebo domova. Největším hladem a nejstrašnějším utrpením není nedostatek jídla.

Je to mnohem více absence Boha a nedostatek právě lásky, lásky, která nám byla zjevena na Kříži.“

(kardinál Robert Sarah)

Požehnané svátky

Vzkříšení Pána Ježíše Krista přeje

redakce RC Monitoru

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Dialog politika s filosofem XI.

Proč je politika multikulturalistů totalitní? Sledujeme další část debaty Filofofa s Politikem.

P: Proč je podle Vás politika EU totalitní?
F: Protože uskutečňuje totalitní ideologii neomarxistů.

P: Co je třeba totalitního na multikulturalismu? Pokojné soužití různých kultur přece přibližuje ideál všelidského bratrství.

F: Jako se přibližoval ideál beztržní společnosti?

P: V tom je rozdíl.

F: Ano, tam byl účelově adorován dělník, tady přistěhovalec. V obou případech však jde o megalomanskou utopii, vycházející z hluboce pomýleného chápání člověka a z nenávisti. Vzpomínáte, čím je odůvodněn první znak totality – nárok na relativně všerosáhlé ovládnutí občanů?

P: Vizionářským velikášstvím?

F: Lépe bych to neřekl. Jde o vytýčení utopických cílů, které zásadně odporují lidské přirozenosti. Tady by mělo začít zjišťování, jestli multikulturalismus neobsahuje znaky totality.

P: Nevidím, že by koncept plodného soužití kultur v jednom územně-politickém celku znásilňoval všechny aspekty osobního a společenského života občanů.

F: První znak totality nevyžaduje aktuální ovládnutí všeho; to už jsme řešili.

Krom toho je multikulturalismus jen jednou z více programových linií neomarxistické ideologie. Jeho totalitní povaha se vyjevuje tím, jak významně se podílí na uskutečňování vize „Nového světa“, a jak hluboce tím rozvrací společenský život.

P: Objasněte to prakticky.

F: Vezměme migrační krizi. Obohacování neintegrovatelnými přistěhovanci probíhalo v režii multikulturalistů kontinuálně už před ní; no-go zóny už také fungovaly. Sebejisté elity EU si proto troufaly na skokové urychlení a domácí bílá populace si v šoku kladla otázky: Jakým právem na nás politici vypustili ti-

síce teroristů, o nichž dobře věděli? Proč vyvlastňují naše města a přenechávají je řádění muslimů, kteří neskrývají, že přišli Evropu dobýt? Proč přiřkli našim ženám úděl štvané zvěře? Proč na své voliče uvalili systémové ohrožení majetků, zdraví a životů, když proměnili zákony v cár papíru?

Foto: Wikimedia Commons

Ideál bratrského sjednocení lidstva v jednom domově svobody, rovnosti a solidarity se zdá být nepřekonatelný.

P: Tak zlé to snad není.

F: Mluvil byste jinak, kdyby Vám terorista zabil přítele, a Vy jste pak na ulici přihlížel stupidnímu rituálu „semknutých“ politiků. Nebo kdyby Vám muslim znásilnil dceru s vírou, že jde jen o „polovičného člověka“ a soud ho pustil jako traumatizovaného nešťastníka, zatímco Vám by za protesty přišel zločin z nenávisti.

P: Dejme tomu, že chování zodpovědných politiků v migrační krizi je poněkud nestandardní.

F: Moc hezky řečeno.

P: Ale to ještě není důvod mluvit o totalitě. Historie je takových případů plná.

F: Bezohlednost, s jakou politici EU zacházejí s občany, se sice může jevit jako situační nespravedlnost mocných. Ale jen do chvíle, než nahlédneme, že kašlou na jejich bezpečnost ve jménu vyššího zájmu: že obcházejí právní řád z nadřazených ideologických důvodů. Právě ideologický diktát činí to bezprávným, normalizovaným a beztrestným. Ideál ho hravě ospravedlní. Tuhle nemravnou logiku známe už z předchozích totalit. Komunisté snili o beztržní společnosti, nacisté o tisícileté říši vlády panské rasy a multikulturalisté sní o všelidském sjednocení v harmonickém soužití všech kultur. Čím byli kapitalisté pro první a Židé pro druhou totalitu, tím je bílý muž pro totalitu třetí.

Osoby a obsahy jsou různé, finalitní šablona však zůstává stejná: starý podlý svět nemilosrdně zničit, nový, zářivý vybudovat. A nezdá se, že by v tom multikulturalisté za svými předchůdci zaostávali. Ideál bratrského sjednocení lidstva v jednom domově svobody, rovnosti a solidarity se zdá být nepřekonatelný. To pro něj obětují politické elity EU své spoluobčany, aniž by se jich ptali a skládali jim účty. Oni přece na rozdíl od nich vědí, co je pro ně dobré; tož je k tomu dokopou.

P: Nepřehánějte. Takhle přece evropské špičky nemohou smýšlet. Moje zkušenost je docela jiná.

F: Vaše zkušenost se spíš týká běčkových politiků. Těm stačí, když se ideologický brak zabalí do přijatelné rétoriky humanistických fráží a posunutých termínů falešné morálky; k podstatnějším reflexím nemají důvod.

P: Proč nás urážíte?

F: Urážím? Tak mi vysvětlete, proč té ideologii tak dlouho a oddaně sloužíte, když její podstatu neznáte. A proč tak arogantně a angažovaně nadáváte je-

jím odpůrcům do extremistů, populistů a různých „fobů“?

P: My přece také kritizujeme některé multikulti excesy; a jsme proti kvótám. Do konce i Merkelová se už v roce 2010 nechala slyšet, že multikulturalismus selhal.

F: Svatá prostoto! Že to vůbec připomínáte. Lepší příklad nevěrohodnosti politiků byste těžko hledal. Merkelová v touze po zalíbení o multikulti něco plácla, aby za pár let politicky uskutečnila jeho ideu jako nikdo jiný. V její verbální pružnosti se zřejmě zhlédl i jeden náš europoslanc. Před volbami se dušoval, že jeho politická strana, hlásící se ke křesťanským hodnotám, je zásadně proti kvótám. Těsně po volbách eurokomisaři lehce zadupali a hrdinný výkřik zůstal jen verbálním gestem. Neměli jsme se prý proti kvótám vymezovat tak radikálně. Stejně prý nikdo nic lepšího nevymyslel. Nedivte se tedy, že jste vnímáni jako vypočítaví prospěcháři či zaslepení fanatici, kteří při první příležitosti zradí.

P: Pořád nechápu, proč je politika multikulturalistů totalitní, když vychází z ideologie, o níž jsme ještě nezjistili, že obsahuje všechny totalizující znaky.

F: Ano, jsme teprve u výkladu přítomnosti prvního znaku totality v ideologii multikulturalistů. Ti chtějí vybudovat z neomezené plurality kulturně skupinových identit jednu ideální společnost. Takový ideál je součástí Cíle neomarxistické ideologie – hlavního principu celého

systému. Z něj vyplývá i ten maximalistický nárok na ovládnutí společnosti, který ospravedlňuje diktát, jímž jsou občané nuceni zrazovat národ a zahazovat svou historii i civilizaci. Tyto zásahy jdou až na dřevěný společenského života. Hloubka destrukce tu odpovídá makro-rozměrům Cíle systému.

P: Válečná historie Evropy ale učí, že nacionalismus je politicky nebezpečný.

F: To je jeden z řady levných argumentů multikulturalistů. Multikulti svět jako oáza míru.

P: Proč levných?

F: Protože jejich představa o člověku je nemožně placatá. Moderní filosofové jim dali falešnou jistotu, že neexistuje stálá lidská přirozenost, a že budoucnost je vždy lepší, protože prostě překonává minulost. Darovali jim tím vstupenku do světa iluzí, v němž mohou stvořit nového člověka. Na takovém podkladě dokázaly ideologický zápal, krystalická pýcha a bujná fantazie divy: za sto let tři totality.

P: Nemohl byste být konkrétnější?

F: Multikulturalisté vědí, že jejich vysněný patvar může fungovat, jen když v něm budou všichni respektovat práva ostatních. Proč v tom nevidí problém? Protože uvažují o kýžených světoobčanech jako o kusech hmoty na šachovnici. Člověka redukuje na abstraktní konstrukt, zbavený bytostné potřeby pochopené pravdy a vlastního světonázoru či náboženství. Tito socio-inženýři věří, že občany mul-

tikulti světa převychovávají tak, aby se takových konfliktotvorných, „fundamentalistických“ potřeb zřekli a definitivně se ztotožnili s ideologií levicového liberalismu. Věří, že se beze všeho vzdají společenské identity a propadnou horoucí lásce k odkazu západního osvícenství. Věří, že si přitom nevšimnou, jak se ve jménu tolerance k neomezené pluralitě kultur a morálek netolerantně ordinuje uniformita Nového řádu absolutních hodnot neomarxistů. Každodenní ideová manipulace, sytá strava a bezmezná sexuální vyžití utuží všelidskou jednotu „nekonfliktních“ egoistů a zajistí věčný mír. Není to úžasné? **P:** To je opravdu krédo multikulturalistů? **F:** Už v minulém tisíciletí tito titáni plánovali, že evropské národy musí projít multikulturní rekonstrukcí a stát se zeměmi exulantů. Občan budoucnosti prý pochopí, že spojení krve, jazyka, kultury a území v politické jednotě je už ve věku globalizace překonaným mýtem. Proto se uvědoměle stává vykořeněným cizincem, a to i jako starousedlík ve vlastní zemi. Takové snahy o zpřetrhání konstitutivních společenských vazeb na rodinu a vlast ale prozrazují: a/negramotnost filosofickou, psychologickou, sociologickou a morální; b/nárok totalitní všezravosti.

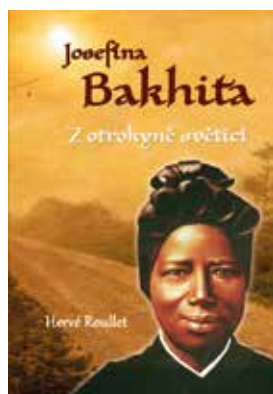
Jiří Fuchs

*Jiří Fuchs, filosof,
lektor Academia
Bohemica*

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Hervé Roulett: Josefina Bakhita

Z otrokyně světice

Životopis první africké světice, jejíž život byl poznamenán zkušeností otrokyně. V Ježíši Kristu nakonec našla svého jediného Pána. Svoji laskavostí, přes počáteční nedůvěru kvůli barvě svojí kůže, si získala srdce mnohých. Byl přezdívaná „Africký květ“ nebo „Šťastná sestra“.

Váz., 208 s., 249 Kč

Corinna Kohröde-Warnkenová:

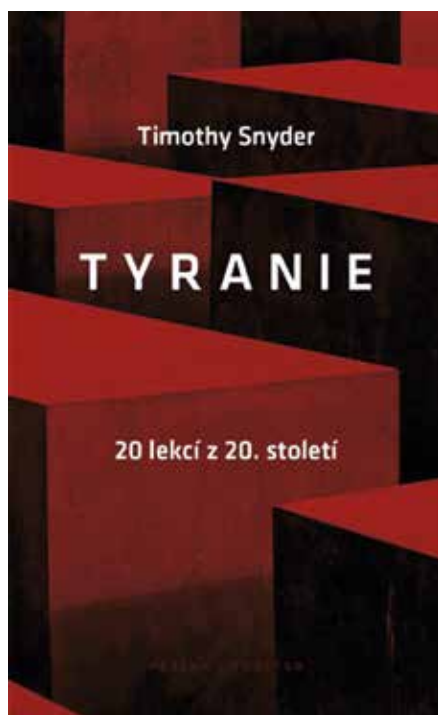
Můj růžový život s Bohem a rakovinou

Autentické svědectví ženy, jež navzdory onkologické diagnóze prožívá nejlepší období svého života.

Brož., 248 s., 265 Kč

DVACET LEKCÍ Z DVACÁTÉHO STOLETÍ

Timothy Snyder, historik zabývající se moderními dějinami střední a východní Evropy, napsal kratičkou knížečku s názvem *Tyranie* a podtitulem *20 lekcí z 20. století*. Tato útlá knížečka varuje před možným návratem tyranie, tedy před ztrátou svobody a koncem demokracie. Možná bych se se Snyderem neshodl v otázce, odkud hrozí nebezpečí nejvíce, přesto považuji jeho knížku za velice užitečnou a hodnou naší pozornosti.

Knížečka má dvacet krátkých kapitol, jejichž názvy hovoří samy za sebe. Například hned druhá: „Ochráň insti-

tuce a braň je!“ Snyder nikoho konkrétně nezmiňuje; já bych pro české poměry dodal: Nedopusťme, aby byly úspěšné snahy o zrušení senátu. Kapitolce „Varuj se státu jedné strany“ myslím v Česku rozumíme relativně dobře. „Střež se milic“ je také dobrá a velmi naléhavá rada. Snyder pochopitelně nepíše (jen) o „Lidových milicích“. Snahy o vytvoření ozbrojených skupin, které nemají zakotveny v ústavě, můžeme spatřovat v řadě evropských zemí. „Nepoužívej fráze, přemýšlej o tom, co říkáš“ – opět výborná rada; jen si člověk klade otázku, co s lidmi, kteří onoho přemýšlení nejsou schopni. Následující kapitolka je výzvu všem řečem o době „postfaktické“ nebo „postpravdové“ – má stručný název „Věř v pravdu“. Zde si dovoluji pár vět ocitovat: „Kdo se vzdá faktů, vzdává se svobody. Jestliže už nic není pravda, nikdo nemůže kritizovat držitele moci, protože se

Když ti přestane záležet na rozdílu mezi tím, co chceš slyšet, a tím, co je pravda, podvoluješ se tyranii.

přitom nemá o co opřít.“ A dále: „Když ti přestane záležet na rozdílu mezi tím, co chceš slyšet, a tím, co je pravda, podvoluješ se tyranii.“

Jedna kapitolka má poměrně dlouhý název: „Dívej se cizím lidem do očí a neváhej s nimi prohodit pár slov.“ Je to dle

mého názoru dobrý způsob, jak se pokusit navázat kontakt s lidmi, kteří si myslí něco zcela jiného než my, a propíchnout tak bubliny, v nichž jsme mnohdy uzavřeni. Krásná je i poslední věta této kapitolky: „Posledním politickým účištěm je mít dobré přátele – a navazovat nová přátelství je prvním krokem ke změně.“

Varováním před nebezpečími číhajícími na internetu je kapitolka „Chraň si soukromí“. Opět krátký citát: „Kdo dokáže proniknout do tvého soukromí, ten tě také může kdykoli ponížit a svévolně bořit tvoje vztahy.“

Toto pronikání do soukromí je v našem digitálním elektronickém světě mnohem snazší, než bylo v dobách StB. Princip byl ale hodně podobný: Estébáci jásal, když na někoho našli něco výsostně soukromého, co by mohli případně zveřejnit – a co také zveřejnili, pokud chtěli daného člověka zničit. Ludvík Vaulík by mohl vyprávět.

Poslední dvě kapitoly jsou nazvány „Miluj svoji vlast“ a „Měj odvahu“. Tato poslední kapitolka je zakončena varovnými slovy: „Pokud není nikdo ochoten zemřít za svobodu, potom všichni zemřeme v tyranii.“

Originál této knihy pod názvem *On Tyranny: Twenty Lessons from the Twentieth Century* vyšel v roce 2017. Téhož roku ho u nás vydala nakladatelství Paseka a Prostor. Kniha má 116 stran a prodává se za 168 Kč.

Dan Drápal

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:
Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

„Není pravda, že válka v Sýrii skončila. Nadále vystupujeme na Golgotu a už sedmým rokem jdeme k Velikonocům, aniž bychom vnímali radost z Pánova zmrtvýchvstání.“ Těmito slovy popsal arcibiskup Jacques Behnan Hindo pocity, s jakými křesťané z oblasti Jazira na severovýchodě Sýrie prožívali dny Svatého týdne. Jak dále uvedlo *Radiovaticana.cz* „arcibiskup syrsko-katolické arcieparchie Hasaka-Nisibi uvedl pro agenturu *Fides*, že v regionu existuje reálné riziko přímého střetu syrské armády a vojenských sil USA, které v Jazíře umístily deset logistických základů, přičemž svůj vstup na syrské území ospravedlnily nutností pomáhat kurdským jednotkám v boji proti džihádům samozvaného Islámského státu (*daesh*). Rovněž do oblasti Jazira začínají přicházet kurdští uprchlíci z okolí Afrínu.“

Situace v Afrínu je velmi dramatická. V těchto dnech plných naděje plynoucí z toho, že Kristus přemohl smrt a zvítězil nad hříchem člověka, **pamatujme prosím na lidi ve zmíněných oblastech**, které vypadají jako zcela beznadějně odsouzené k utrpení a zániku.

Evropa však jako by chtěla konkurovat těmto nesmírně zkušným krajinám a oblastem a vlastním přičiněním si připravuje půdu pro (jemně řečeno) nesváry. Jen u nás z velikonočních dní můžeme

vidět jeden příklad v České televizi, kdy na Zelený čtvrtek program ČT Art odvysílal v hlavním vysílacím čase film „Poslední pokušení Krista“. Ten je sice natočen velmi kvalitně a filmařsky je patrně právem oceňován, ale výběr je to více než nešťastný, není-li přímo záměrný. Brněnské divadlo Husa na provázku provokuje ještě jinak a drsněji, a to v rámci festivalu

Koláž: mimi

Divadelní svět Brno, který pořádá Národní divadlo Brno, příspěvková organizace. Letošní ročník nese téma „Svoboda?!“ – téma jistě zajímavé, nadčasové, ale i aktuální. Součástí festivalu je divadelní hra „Naše násilí a vaše násilí“ (Mladinsko Gledališče) od Olivera Frljiće. V jejím popisu se uvádí: „**Představení Naše násilí, vaše násilí** přináší pohled na Evropu, která byla (naivně) překvapena uprchlickou krizí. Evropu, která bez skrupulí zapomněla

na svoji koloniální historii, když zavírala hranice pro ty, kteří utíkali před následky evropské a americké politiky. Jako by ve 20. století zbedněně udělali jen jednu jedinou věc – živili národní narcismus, který učí, že jedna masa lidí je lepší než ta druhá, zatímco zapomínali na to, že ignorace je taky forma násilí. ... V kterém přesně momentě jsme sami sebe přesvědčili, že jsme to my, kdo má pravdu, a že náš bůh je mocnější než ti ostatní?“ „Ano, zní to celkem nevinně,“ napsal v otevřeném dopise adresovaném primátorovi města Brna JUDr. Tomáš Tyl, „když Vám řeknu, že si herečka z rozkroku vytáhne národní vlajku (v Polsku to byla polská, v Rakousku rakouská – jaká myslíte, že bude v ČR? Jsem z těch vlajek na radnici již poněkud zmatený...), následně **Ježíš Kristus sestoupí z kříže a na pódiu znásilní muslimku**. To je vzkaz Brna světu?“

Ale jsou i krásné a mimořádné osobnosti a okamžiky, které Evropě naději dávají. **Francouzský Maxmilián Kolbe, čteník Arnaud Beltrame**, který zemřel místo rukojmí, čtyřicetileté matky několika dětí. Člověk hluboké konverze, který neváhal nasadit svůj život, aby ho pak vskutku za druhého člověka položil. A opravdu věděl, do čeho jde. Čest jeho památce, Kristovu náruč již jistě potkal. R. I. P.

-zd-

8. 4.	Ne	2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)	Sk 4,32–35, Žl 118, I Jan 5,1–6, Jan 20,19–31
9. 4.	Po	Slavnost Zvěstování Páně	Iz 7,10–14, Žl 40, Žid 10,4–10, Lk 1,26–38
10. 4.	Út	sv. Michael de Sanctis, řeholník, mystik OSST	Sk 4,32–37, Žl 93, Jan 3,7b–15
11. 4.	St	sv. Stanislav, biskup a mučedník	Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21
12. 4.	Čt	sv. Julius, papež	Sk 5,27–33, Žl 34, Jan 3,31–36
13. 4.	Pá	sv. Martin I., papež a mučedník	Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15
14. 4.	So	sv. Lambert, biskup	Sk 6,1–7, Žl 33, Jan 6,16–21

15. 4.	Ne	3. neděle velikonoční	Sk 3,13–15,17–19, Žl 4, I Jan 2,1–5a, Lk 24,35–48
16. 4.	Po	sv. Bernadetta Soubirousová, vizionářka, řeholnice	Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29
17. 4.	Út	sv. Inocenc, biskup	Sk 7,51 – 8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35
18. 4.	St	sv. Krescenc (Rostislav), biskup a mučedník	Sk 8,1b–8, Žl 66, Jan 6,35–40
19. 4.	Čt	sv. Ema	Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51
20. 4.	Pá	sv. Anežka z Montepulciana, panna, mniška OP	Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59
21. 4.	So	sv. Anselm, biskup a učitel církve	Sk 9,31–42, Žl 116, Jan 6,60–69

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.